

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/41/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815010343
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3815010343.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obžalovanému S. P., nar. XX.XX.XXXX v H., pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm.a), ods.2 písm.b) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm.a) Tr.zák. a prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods.1 písm.b) Tr.zák., prejednal na verejnom zasadnutí dňa 7. novembra 2017 odvolania obžalovaného S. P. a prokurátora Okresnej prokuratúry v Prievidzi v neprospech obžalovaného podané proti rozsudku Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 12. januára 2017, sp. zn. 2T/102/2015 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaného S. P. a prokurátora z a m i e t a j ú , pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 12. januára 2017, sp. zn. 2T/102/2015, bol obžalovaný S. P. uznaný za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. a z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 08. 10. 2013 okolo 20:45 hod. na miestnej komunikácii z Obce N. do Obce I., okres Prievidza, spolu s ods. O. N. napadli poškodených W. N., K. J., F. C., kráčajúcich zo I. do N. tak, že obžalovaný S. P. udrel drevenou palicou do ramena poškodeného F. C., po čom tohto poškodeného dvakrát udrela palicou po hlave ods. O. N., ktorá následne palicou zaútočila na K. J., ktorý sa úderu vyhol a odsúdená ho kopala do nôh, následne sa zaháňala a palicou chcela udrieť aj poškodeného X.. W. N., ktorý útok odvrátil, v dôsledku čoho poškodený F. C. utrpel hematóm na čele s tržnou ranou a tržno-zmliaždenú ranu na ramene, čo si vyžiadalo liečenie v trvaní 10 dní bez narušenia obvyklého spôsobu života, poškodený K. J. utrpel pomliaždenie ramena a pravého stehna, čo si vyžiadalo liečenie v trvaní 10 dní bez narušenia obvyklého spôsobu života a poškodený X.. W. N. zranenie neutrpel, po čom okolo 21:00 hod. bola telefonicky privolaná na miesto činu policajná hliadka Obvodného oddelenia PZ Nitrianske Pravno, ktorá počas preverovania trestného oznámenia bola verbálne napadnutá obžalovaným S. P., ktorý nastržm. N. D. vulgárne nadával, priblížil sa k poškodenému do bezprostrednej blízkosti, vulgárne ho oslovil, že si ho pamätá, že ho predvádzal do výkonu trestu odňatia slobody do lavy a preženie mu guľku hlavou, zabije ho a nepomôžu mu ani hviezdičky, po čom poškodený obvineného odtlačil od seba a vyzval ho, aby v hrozbách nepokračoval.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný S. P. odsúdený podľa § 364 ods. 2, § 42 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), n), § 37 písm. h), m) Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého okresný súd obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zároveň zrušil výrok o treste, ktorý bol uložený obž. S. P. rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp.zn. 3T 220/2013 zo dňa 21.3.2014, právoplatný dňa 8.4.2014, ako i všetky ďalšie

rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej 15-dňovej lehote včas podanými odvolaniami napadli obžalovaný S. P. a prokurátor v neprospech obžalovaného pre nesprávnosť výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Obžalovaný S. P. v písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu namietal správnosť napadnutého rozsudku vo výroku o treste, ktorý považoval za neprimerane prísny s poukazom na okolnosti prípadu a jeho osobu. Podľa jeho názoru vzhľadom na priebeh a skutkové okolnosti trestného činu mu mal okresný súd priznať aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm.a) Tr.zák., teda že trestné činy spáchal v silnom citovom rozrušení s poukazom na to, že ako príslušník rómskej komunity a zároveň ako strýko dievčaťa I. P., ktoré uvádzalo fyzické ako i verbálne ataky zo strany poškodených, konal v silnom citovom rozrušení s vedomím, že jeho blízkemu potomstvu je ubližované a je všeobecne známa vec, že práve pre rómske etnikum je charakteristickou črtou maximálna ochrana rodiny. Nestotožňuje sa s názorom prokurátora, že jemu pri ukladaní trestu mali byť priznané len prirážajúce okolnosti a naopak, podľa jeho názoru mu okresný súd správne priznal poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm.l) a písm.n) Tr.zák. Pokiaľ sa prokurátorovi javí jeho vyhlásenie o uznaní viny, uskutočnené až na hlavnom pojednávaní po prednesení obžaloby ako neúprimné a špekulatívne, je výlučným právom každého obžalovaného zvoliť si spôsob svojej obhajoby, ktorý pritom môže v priebehu trestného konania aj meniť. On zmenil svoj postoj k trestnej činnosti po tom, ako mu jeho obhajca podrobne vysvetlil, v čom spočíva nebezpečnosť jeho konania i aké právne následky sú s tým spojené. On si teda uvedomil protiprávnosť svojho konania a toto aj úprimne oľutoval, čo vyplýva aj zo zápisníc z hlavných pojednávaní, kde je zrejmé, že on ako jednoduchý človek, používajúci jednoduché slovné výrazy, svojím konaním naplnil dikciu uvedenú v § 36 písm.l) a písm.n) Tr.zák. Pokiaľ prokurátor namietal, že poškodeným sa neospravedlnil priamo a osobne, Trestný zákon v žiadnom zo svojich ustanovení neuvádza a ani neustanovuje konkrétnu formu či spôsob, akým by sa ospravedlnenie malo uskutočniť. Podľa jeho názoru vzhľadom na jeho osobu nie je v rámci jeho prevýchovy potrebné na neho pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody v takej vysokej výmere, ako mu bol uložený napadnutým rozsudkom. Navrhol preto zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložiť mu miernejší súhrnný trest, než aký mu uložil súd prvého stupňa. Zároveň navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Prokurátor v odvolaní podanom v neprospech obžalovaného namietal správnosť napadnutého rozsudku vo výroku o treste odňatia slobody uloženom obžalovanému vo výmere 9 mesiacov nepodmienečne, ktorý považoval za neprimerane mierny a aj nezákonný. Poukázal na to, že podstatným dôvodom podania odvolania v neprospech obžalovaného S. P. je uloženie trestu odňatia slobody pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu vzhľadom k nesprávnej aplikácii i poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm.l), písm.n) Tr.zák. na konanie obžalovaného. Ten totiž spáchanie stíhaného skutku počas celého prípravného konania popieral a v žiadnom smere neprejavil ľútosť za svoje činy voči poškodeným. Až na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný a potom len v záverečnej reči povedal, že skutok ľutuje a poškodeným, ktorí sa už v tom čase v pojednávacej miestnosti nenachádzali, sa ospravedľuje. Jeho prejavená ľútosť preto nie je skutočná, ale ide u neho len o formálne vyhlásenie, aby tak získal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm.l) Tr.zák. a dosiahol tak zmenu v dovtedajšom určení trestnej sadzby s cieľom dostať nižší trest. Rovnako nesprávne okresný súd obžalovanému priznal aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm.n) Tr.zák., hoci na to nebol dôvod. Len samotné vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods.1 písm.b) Tr.por., ktoré súd prijme, nepostačuje pre záver, že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti, ktorej priebeh bol pritom dostatočne objasnený inými zabezpečenými dôkazmi. Obžalovaný svojím vyhlásením teda nenapomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti, len umožnil rýchlejšie prejednanie veci a rozhodnutie o obžalobe, keď pritom navyše proti vydanému trestnému rozkazu podal odpor, kde svoju vinu namieta a tvrdil, že skutok nespáchal. Okresný súd preto obžalovanému nesprávne priznal aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm.n) Tr.zák. Nedôvodné priznanie oboch citovaných poľahčujúcich okolností obžalovanému pri súčasnej existencii dvoch prirážajúcich okolností podľa § 37 písm.h), písm.m) Tr.zák. zmenilo i vzájomný pomer a tým aj určení trestnej sadzby, z ktorej súd pri ukladaní trestu vychádzal. Bez poľahčujúcich okolností bola trestná sadzba obžalovanému určená s použitím § 38 ods.4 Tr.zák. vo výmere 16 mesiacov až 3 roky, naproti tomu pri priznaní dvoch poľahčujúcich okolností podľa § 38 ods.2 Tr.zák. je určená sadzba 6 mesiacov až 3 roky a preto obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere

mesiacov, je mimo trestnej sadzby, než z ktorej mal okresný súd vychádzať. Neprimeraná miernosť uloženého trestu je zrejmá aj z charakteru trestnej činnosti, okolnosťami jej spáchania a tiež z posúdenia trestnej minulosti obžalovaného, ktorý bol doposiaľ 13 krát súdne trestaný prevažne za majetkové a násilné trestné činy a aj stíhaný skutok spáchal ani nie tri mesiace po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody v inej jeho trestnej veci. Navrhol preto, aby krajský súd podľa § 321 ods.1 písm.d), písm.e) Tr.por. zrušil napadnutý rozsudok v časti uloženého trestu a aby obžalovanému podľa § 364 ods.2, § 42 ods.1, § 38 ods.4 a § 37 písm.h), písm.m) Tr.zák. uložil súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere v prvej polovici upravenej trestnej sadzby so zaradením obžalovaného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného zrušenia výroku o treste, uloženom obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp.zn. 3T/220/2013 zo dňa 21.3.2014, právoplatným dňa 8.4.2014, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní obžalovaného S. P. a prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaných odvolaní, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 2. júna 2017, vykonal dňa 7. novembra 2017 verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť len obžalovaným a prokurátorom napadnutých výrokov rozsudku o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolania obžalovaného S. P. a prokurátora nie sú dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania, teda výrokov o vine, ktoré neboli a ani nemohli byť napadnuté odvolaním (podľa § 257 ods. 5 Tr. por. súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním) a ktorých správnosť odvolací súd nemohol preskúmať, postupoval pri ukladaní trestu obžalovanému S. P., pri určení druhu a výmery trestu, ako aj spôsobu jeho výkonu v súlade so zákonom. Nepodmienečný súhrnný (v súlade s § 42 ods.1 Tr.zák.) trest odňatia slobody uložený obžalovanému podľa § 364 ods. 2, § 42 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), n), § 37 písm. h), m) Trestného zákona vzhľadom k vyrovnanému počtu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v rámci trestnej sadzby od 6 mesiacov do 3 rokov, vo výmere deväť mesiacov, je trestom primeraným. Zodpovedá totiž všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladenie v zmysle § 34 ods. 1, 3 a 4 Tr. zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaných trestných činov, zistený rovnaký pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je zároveň dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Vzhľadom na konkrétny stupeň závažnosti spáchaných trestných činov i osobu obžalovaného, ktorý teraz prejednávané trestné činy spáchal ani nie po troch mesiacoch od jeho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody v inej trestnej veci - i keď na druhej strane od spáchania skutku uplynula doba 4 rokov - okresný súd vyvodil správne záver, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatela je výkon trestu odňatia slobody nevyhnutný.

V posudzovanej veci sa okresný súd dôsledne zaoberal všetkými skutočnosťami majúcimi vplyv na potrestanie obžalovaného S. P.. Obžalovaný sa na hlavnom pojednávaní priznal k spáchaniu protiprávnej činnosti v celom rozsahu a navyše svoje priznanie, oľutovanie a napomáhanie potvrdil vyhlásením o vine pred súdom prvého stupňa. U obžalovaného boli teda správne zistené dve poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. l/ a písm. n/ Tr. zák. (priznal sa k spáchaniu trestnej činnosti, trestný čin úprimne oľutoval a tiež napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom).

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zák. spočívajúca v napomáhaní pri objasňovaní svojej trestnej činnosti vyžaduje, aby páchatel pomáhal tým orgánom, ktoré sú určené na objasňovanie trestnej činnosti, teda nielen orgánom činným v trestnom konaní (§ 10 ods. 1 Tr. por.), ale aj súdu (§ 10 ods. 2 Tr. por.). Aplikáciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Tr. zák., t.j. že páchatel napomáhal príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti možno preto

priznať aj v prípade, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobí vyhlásenie o priznaní viny (§ 257 Tr. por.).

Najmä od 1. januára 2006, kedy nadobudli účinnosť nové trestnoprávne normy, došlo aj k zmene v posudzovaní obsahu jednotlivých poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Za situácie, kedy došlo k významnému posilneniu kontradiktórnosti konania pred súdom, keď prakticky ťažisko dokazovania prešlo na konanie pred súdom, má postoj obžalovaného k tomuto dokazovaniu dôležitý význam. Podľa § 257 ods. 7 Tr.por., ak súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného prijíma, zároveň vyhlási, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná. Obžalovaný takýmto postupom umožní "prevziať" výsledky dokazovania z prípravného konania bez toho, aby tieto boli konfrontované s výsledkami dokazovania na hlavnom pojednávaní. Primárne tým uľahčuje najmä činnosť prokurátora v trestnom stíhaní, konkrétne v štádiu konania pred súdom tým, že prokurátor už nemusí pred súdom navrhovať a vykonávať žiadne dôkazy za účelom preukázania pravdivosti svojich skutkových tvrdení v obžalobe, z ktorého dôvodu prokurátor na hlavnom pojednávaní už nemusí v tejto časti niesť pred súdom svoje dôkazné bremeno. V súlade s týmto názorom sú aj právne názory vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.10.2016, sp. zn. 4 Tdo 63/2016, na obsah odôvodnenia ktorého uznesenia krajský súd týmto poukazuje. Obžalovaný S. P. tým, že pred súdom urobil vyhlásenie o vine, podstatne uľahčil dokazovanie jeho trestnej činnosti. Preto podľa názoru odvolacieho súdu takýto postoj obžalovaného bolo potrebné pri ukladaní trestu tiež zohľadniť.

Postup súdu prvého stupňa v uvedenom smere nebol pritom ani v rozpore so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, na zjednotenie v otázke možnosti / nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n/ a písm. l/ Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ Trestného poriadku uverejnenom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 5/2017 pod č.44.

V citovanom stanovisku sú uvedené štyri právne vety, podľa ktorých:

1/ súd po podaní obžaloby rozhoduje spor medzi obžalobou a obhajobou podľa pravidiel kontradiktórneho procesu - objasňovanie (v zmysle zistenia skutkového stavu veci) je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona,

2/ poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona predpokladá okrem priznania sa páchatel'a aj úprimné oľutovanie trestného činu. Či k takému oľutovaniu došlo, je potrebné posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatel'a (procesne ako obžalovaného) po prijatí vyhlásenia o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (najmä pri využití práva záverečnej reči a posledného slova),

3/ analógia je pri aplikácii Trestného zákona neprípustná v zmysle rozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona. V iných smeroch je prípustná, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu,

4/ ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a *minor ad maior* (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Z citovaných právnych viet a ich odôvodnenia v predmetnom stanovisku vyplýva, že prvá z právnych viet sa vyjadruje negatívne k možnosti považovať samotné priznanie sa obžalovaného k spáchaniu trestného činu za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona s tým, že priznanie sa je poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona a aby bolo možné zohľadniť v prospech páchatel'a (procesne ako obvineného) aj poľahčujúcu okolnosť podľa písmena n/ naposledy označeného ustanovenia, musí k samotnému priznaniu sa pristúpiť uvedenie údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach činu, o účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, poprípade aktívna

účasť obvineného na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch (napr. rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, preverka výpovede na mieste činu).

Druhá z právnych viet sa venuje poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Trestného poriadku (páchateľ sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval).

Tretia právna veta sa na účely vety štvrtej zaoberá možnosťou použitia analógie v trestnom práve hmotnom, teda pri aplikácii Trestného zákona, pričom objasňuje, v ktorom smere je analógia neprípustná a v ktorom ju je naopak možné a potrebné použiť - teda ak zákon výslovne nepokrýva určitú situáciu a jej riešenie ponúka iný, podobný zákonný inštitút.

Napokon štvrtá právna veta rieši otázku zvýhodnenia páchatel'a (procesne ako obžalovaného), ktorý uznal vinu a súd jeho vyhlásenie prijal, možnosťou mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4/ Trestného zákona per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom).

Citované stanovisko teda nielenže nevyklučuje, vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu týkajúce sa priznania obžalovaného, možnosť aplikácie „iba“ ustanovenia § 36 písm. n/ Tr. zák. pri uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. (po prijatí vyhlásenia obvineného, že je vinný, súdom), ale navyše umožňuje aplikáciu pre obvineného podstatne priaznivejšieho postupu podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4/ Tr. zák. per analogiam možnosťou mimoriadneho zníženia trestu (rovnako ako páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste).

Odvolacie námietky prokurátora v uvedenom smere považoval preto odvolací súd za nedôvodné a neakceptoval ich.

Okresný súd pri určení druhu trestu a spôsobe jeho výkonu vzal správne do úvahy nielen konkrétne okolnosti prípadu, okrem zistených dvoch priťažujúcich okolností (§ 37 písm.h), písm.m) Tr.zák.) aj zistené dve poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. l) a písm. n) Tr. zák. (priznal sa k spáchaniu trestnej činnosti, trestný čin úprimne oľutoval a tiež napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom) a spôsob konania obžalovaného, ale aj konkrétny postoj obžalovaného a čo najmenší vplyv trestu na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Vzhľadom na všetky okolnosti dôvodne a vecne správne uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku vyvodil preto vecne správny záver, že prokurátorom navrhovaný prísnejší nepodmienečný trest odňatia slobody s použitím § 38 ods.4 Tr.zák. by bol neprimerane prísny, minul by sa prevýchovným účinkom, prevažovala by len represívna stránka trestu a že na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest odňatia slobody vo výmere 9 mesiacov nepodmienečne. Trest odňatia slobody v rozsahu uloženom obžalovanému okresným súdom aj ako trest súhrnný v súlade s ustanovením § 42 ods.1 Tr.zák. za súčasného zrušenia výroku o treste, ktorý bol uložený S. P. rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp.zn. 3T 220/2013 zo dňa 21.3.2014, právoplatným dňa 8.4.2014, ako i všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad, zodpovedá totiž zákonným požiadavkám proporcionality trestu - jeho primeranosti a spravodlivosti, dostatočne odradzuje ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov a u ostatných členov spoločnosti posilňuje pocit právnej istoty a spravodlivosti, preto môže v dostatočnej miere plniť funkcie generálnej a individuálnej prevencie trestu.

Rovnako vecne správny a v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. je aj výrok o zaradení obžalovaného S. P. na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku v prospech a ani v neprospech obžalovaného vo vzťahu k výrokom o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu, preto odvolacie námietky obžalovaného ani prokurátora nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom, preto odvolania obžalovaného JM.a a prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.